

ve forskrifter med det formål, at der med virkning fra 1. januar 2005 eller snarest derefter indføres sammenhængende, overskuelige og tidssvarende regler til beskyttelse af kattens velfærd.

Det er naturligvis muligt at udforme et kommende regelsæt på flere forskellige måder. Forslagsstillerne vil finde det nyttigt, at man både under udvalgsarbejdet og efterfølgende ved det lovforberedende arbejde inddrager følgende emner i overvejelserne:

Generel formålsangivelse

1. Der bør i en lov om katte være indeholdt en generel formålsangivelse med understregning af kattens velfærd og menneskets ansvar herfor. Det bør supplere de helt generelle bestemmelser i dyreværnsloven. Med den plads, katten har i samfundet, er det naturligt, at hensynet til den – og menneskets ansvar – er direkte præciseret i loven.

Behandling af katte m.v., herunder sundhed og pleje af kattehold

2. Der bør med hjemmel i dyreværnslovens § 11 fastsættes specifikke regler om behandling af katte, herunder om sundhed og pleje af kattehold, og mere tidssvarende regler end de i 1984 fastsatte om indfangning og aflivning af herreløse katte. Fordelen ved at omarbejde de nuværende regler er, at man herved kan sætte hensynet til kattens velfærd i forgrunden som en ledetråd.

Optagning, efterlysning og fremlysning af bortkomne katte

3. Regler om optagning, efterlysning og fremlysning af katte. Disse regler bør bedre end i dag sikre, at flest mulige katte kan komme tilbage til deres ejere eller finde et nyt hjem.

Reproduktionsbegrænsning

4. Der bør være regler om reproduktionsbegrænsning, herunder navnlig ved anbefaling af kastration/sterilisation, når katten er 6-8 måneder gammel. Fordelen er at forhindre uønsket tilvækst i bestanden ved, at katten føder for mange killinger. Begrænsning fører også til, at katten knytter sig mere til hjemmet og ikke strejfer så meget om. Herved reduceres risikoen for de frygtede sygdomme FIV og FELV. Der er kun en moderat dyrlægeudgift ved kastration og sterilisation. Derved understreges ansvaret for ejeren til at sikre, at antallet af uønskede killinger begrænses. Katteejere bør ikke tillægge killinger eller katte, der er født af egen avl, uden på forhånd at have

sikret sig, at disse kan optages i egen katterflok eller kan formidles til nye hjem.

Øremærkning

5. Fordelen er, at bortkomne katte i langt de fleste tilfælde kan komme hjem igen. Der er ingen ulemper ved en mærkningsordning, og hvis mærkningen foretages i forbindelse med kastration/sterilisation, er der ikke nogen væsentlig udgift ved mærkningen. Det skal være ejerens ansvar at sørge for, at mærkningen registreres og er ajourført. Der findes velfungerende og landsdækkende katteregistre. Disse registre tilbyder enhver katteejer registrering. Registreringen sker enten skriftligt ved et skema fra dyrlægen eller over internettet. Det vil formentlig være mest effektivt og økonomisk, at disse registre udbygger deres kontakter til landets dyrlæger, katterier, kattehjem og katteejere. Herved behøver det offentlige ikke at blive inddraget i registreringen eller omkostningerne. Det bør i forbindelse med lovforberedelsen sikres, at katteregistret råder over tilstrækkelige edb-ressourcer, sikkerhedskopiering m. v., så katteregistret til enhver tid er intakt. Forslagsstillerne er af den opfattelse, at det vil være mest hensigtsmæssigt, at disse registre er offentligt tilgængelige på internettet.

Myndigheders, herunder kommuners, ansvar og pligter

6. Det bør fastslås, at der påhviler primærkommunerne en pligt til at reagere på henvendelser fra borgere, der klager over gener fra herreløse eller andre katte, anmoder om indfangning m.v. Kommunens reaktion bør primært bestå i at orientere om gældende regler og forklare, hvilke løsninger kommunen kan tilbyde. Kommunen skal have indgået de fornødne aftaler med dyreinternat, dyrlæge eller eventuelt kommunens egen gartnerafdeling. Kommunen skal udsende en skriftlig orientering om den påtænkte løsning af problemet, herunder f.eks. ved at advisere beboere i området eller fastsætte en tidsfrist for, hvornår indfangning iværksættes m.v. Ved klager over ulemper fra ejerkatte skal kommunen kunne afkræve ejeren en erklæring om de foranstaltninger, der skal træffes. Hvis indfangning eller aflivning besluttet, bør det ske på fuldt betryggende måde. Udgifterne skal helt eller delvis dækkes ved opkrævning af gebyr hos de berørte borgere, da det ikke er meningen, at kommunerne skal påføres nye udgifter.